

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoCsp/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119284689
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6119284689.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Katkovej a JUDr. Evy Dzuríkovej, v právnej veci žalobcu: Q. J., narodeného XX. XX. XXXX, trvale bytom N. N. č. XX, XXX XX C., v konaní zastúpeného Lion Law Partners s. r. o., so sídlom Komenského č. 14A, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 862 461, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova č. 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, v konaní zastúpeného JUDr. Baltazár Mucska, advokát, so sídlom Vajnorská č. 55, 831 03 Bratislava, o zaplatenie 782,38 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/62/2019-158 zo dňa 20. 10. 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/62/2019-158 zo dňa 20. 10. 2020 p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej v texte aj „okresný súd“ resp. „súd prvej inštancie“) žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 782,38 Eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.092,82 Eur od 31. 08. 2018 do 18. 12. 2018, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 782,38 Eur od 19. 12. 2018 do zaplatenia, a to v lehote 15 dní od právoplatnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia (prvý výrok). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania od žalovaného v rozsahu 100 %, ktorý je žalovaný povinný zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd rozhodne o ich výške (druhý výrok).

1.1 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca podanou žalobou žiadal súd, aby zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 782,38 Eur spolu s príslušenstvom z titulu neuhradeného poistného plnenia.

1.2 Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 788 ods. 1, § 797 ods. 1, 2, 3 a 4 a § 799 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej v texte „Občiansky zákonník“ alebo len „OZ“) a uviedol, že na základe vykonaného dokazovania a citovaných právnych predpisov mal v konaní za preukázané, že dňa 28. 07. 2018 došlo ku škodovej udalosti na hlavnej ceste č. 66 v smere z Banskej Bystrice do Brezna a to zrážkou motorového vozidla žalobcu s divou zverou, kedy motorové vozidlo žalobcu zn. Peugeot 607, EČV: BR028BT bolo poškodené. Žalobca si uplatnil nárok na poistného plnenia za škodu na základe havarijnej poisťky č. XXXXXXXXXXXX. Sporné nebolo to, že hodnota použiteľných zvyškov tohto motorového vozidla bola 447 Eur a zmluvné dojednanie spoluúčasti poisteného v sume 200 Eur. Nesporné bolo, že škoda, ktorá bola likvidovaná ako poistná udalosť č. XXXXXXXXXXXX je likvidovaná

ako totálna škoda. Žalovaný uhradil žalobcovi titulom poistného plnenia sumu 502,18 Eur a 310,44 Eur, spolu 812,62 Eur. Spornou bola skutočnosť, či žalovaný uhradil žalobcovi ešte aj sumu 356,38 Eur, pričom v tejto súvislosti žalovaný predložil len scan počítačového programu, v rámci ktorého mala byť zaslaná platba žalobcovi v rozsahu 356,38 Eur, zástupkyňa žalobcu na pojednávaní dňa 20. 10. 2020 uviedla, že o zaplatenie takejto sumy resp. jej časti žalobca vedomosť nemá. V tejto súvislosti potom súd prvej inštancie mal za nepreukázanú skutočnosť ohľadne úhrady sumy 356,38 Eur zo strany žalovaného žalobcovi.

1.3 Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že spornou bola všeobecná hodnota motorového vozidla žalobcu ku dňu vzniku dopravnej nehody, teda poistnej udalosti. Pokiaľ žalobca svoju žalobu v časti výšky všeobecnej hodnoty motorového vozidla preukazoval znaleckým posudkom č. XXXXXXXXXXXXX, ktorým všeobecná hodnota bola určená na sumu 2.242 Eur, žalovaný svoje tvrdenia opieral o znalecký posudok č. 3/2020, kde takáto všeobecná hodnota motorového vozidla ku dňu vzniku poistnej udalosti bola v rozsahu 1.816 Eur. Súd prvej inštancie tieto dva znalecké posudky preskúmal z hľadiska dokazovania, pričom neskúmal vecnú správnosť odborných záverov znalca, avšak za rozhodujúce považoval rozdielny prístup k spracovaniu znaleckého posudku oboch znalcov, na ktoré upozornil žalobca a okresný súd takejto námietke musel prisvedčiť. Znalec, ktorý spracoval znalecký posudok č. 3/2020 (predložený žalovaným) priamo vo svojom znaleckom posudku uviedol, že použil metodiku výpočtu koeficientu amortizácie za skutočne najazdené kilometre tak, ako to ustanovovala vyhláška č. 492/2004, ktorá bola platná do 31. 12. 2007, teda v čase zhotovenia tohto znaleckého posudku uvedená vyhláška nebola platná, a preto nebolo správnym postupom znalca pokiaľ znalecký posudok vyhotovil podľa vyhlášky č. 492/2004, ktorá v čase spracovania tohto znaleckého posudku už platná nebola. Z uvedeného dôvodu potom súd prvej inštancie závery tohto znaleckého posudku napriek tomu, že ich znalec vo svojom znaleckom posudku vysvetlil a vysvetlil dôvod, pre ktorý sa priklonil k metodike výpočtu na základe neplatnej vyhlášky, nemohol akceptovať v časti, ktorá sa týkala výpočtu všeobecnej hodnoty motorového vozidla žalobcu. Súd prvej inštancie však prihliadol na konštatovanie znalca (ZP žalovaného) o tom, že pri výpočte koeficientu k_5 , kedy boli v znaleckom posudku žalobcu použité pre porovnanie tri vzorky motorového vozidla, avšak dve motorové vozidlá boli s automatickou prevodovkou, tak túto skutočnosť znalec nepovažoval za relevantnú resp. za takú, ktorá by jednak zvyšovala alebo znižovala hodnotu motorového vozidla a pri spracovaní svojho znaleckého posudku vychádzal z totožných vzoriek motorových vozidiel tak, ako z nich vychádzal znalec v znaleckom posudku, ktorý predložil žalobca. Z uvedeného dôvodu potom súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel v plnom rozsahu, vychádzal zo všeobecnej hodnoty motorového vozidla vo výške 2.242 Eur (zo ZP žalobcu), od ktorej bola odpočítaná hodnota použiteľných zvyškov motorového vozidla vo výške 447 Eur a 200 Eur spoluúčasť žalobcu. V konaní bolo preukázané, že žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 502,18 Eur a 310,44 Eur, spolu teda 812,62 Eur, pričom nepreukázaným zostalo zo strany žalovaného skutočnosť, že uhradil žalobcovi sumu 356,38 Eur a preto rozdiel medzi všeobecnou hodnotou motorového vozidla žalobcu použiteľnými zvyškami spoluúčasti žalobcu a už vyplatených súm poisteného plnenia predstavuje rozdiel, na ktorý má žalobca nárok t.j. 782,38 Eur, ktoré žalobcovi okresný súd priznal a zaviazal žalovaného na jej úhradu. Súd prvej inštancie zároveň priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu a to vo výške 5 % ročne v zmysle nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., pretože omeškanie žalovaného nastalo v prvý deň nasledujúci po uplynutí 15-dňovej lehoty na plnenie po skončení šetrenia poistnej udalosti, ktoré ukončil žalovaný dňa 15. 08. 2018, preto si žalobca uplatnil a súd prvej inštancie takejto žalobe v tejto časti vyhovel 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 1.092,82 Eur od 31. 08. 2018 do 18. 12. 2018 a 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 782,38 Eur od 19. 12. 2018 až do zaplatenia. Súd prvej inštancie zároveň rozhodol o nároku na náhradu trov konania, ktoré priznal žalobcovi, keďže bol v konaní v plnom rozsahu úspešný voči žalovaného, teda v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie žalovaný navrhujúc, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu voči žalovanému zamietla a priznáva mu náhradu trov konania alebo aby alternatívne zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“).

2.1 Žalovaný v bode II. odvolania nesúhlasil so závermi prvoinštančného súdu, ktoré uviedol v odôvodnení napadaného rozsudku. Odôvodnenie rozsudku považoval za nepresvedčivé, kedy sa v ňom konajúci súd nedokázal vyporiadať so všetkými jeho námietkami. Podčiarkol, že súd prvej inštancie

akceptoval vyjadrenia a predložené dôkazy žalobcu, bez toho aby ich konfrontoval s jeho argumentmi a zároveň mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím prijal nezákonný a právne neudržateľný rozsudok. Zdôraznil, že súd prvej inštancie sa podľa jeho názoru nesprávne vypořiadal so zásadnými skutočnosťami, a to vo vzťahu k spornej otázke - určenie všeobecnej hodnoty vozidla.

2.2. Žalovaný v bode III. poukázal na skutočnosť, že problematickou a spornou v rámci celého konania bola otázka určenia všeobecnej hodnoty vozidla, od ktorej sa odvíjal uplatňovaný nárok žalobcu. Žalobca spolu so žalobným návrhom predložil Znalecký posudok č. XXXXXXXXXXXXX vypracovaný znalcom X.. T. I. - J. (ďalej aj ako „ZP Žalobcu“), ktorý určil všeobecnú hodnotu vozidla vo výške 2.242 Eur. V priebehu konania žalovaný na svoju procesnú obranu predložil Znalecký posudok č. 3/2020 vypracovaný znalcom X.. T. D. (ďalej aj ako „ZP Žalovaného“), ktorý určil všeobecnú hodnotu vozidla vo výške 1.816 Eur. V zmysle záverov ZP Žalovaného plnil na účet žalobcu.

2.3 V bode IV. odvolania žalovaný uviedol, že účelom znaleckých posudkov v konaní je dať odpoveď na odborné otázky a v prípade rozporu medzi dvoma znaleckými posudkami tie navzájom konfrontovať, resp. porovnať rozdielnosť záverov a vysvetliť ich dôvod. Bol toho názoru, že nemožno postupovať tak ako konajúci súd, ktorý akceptoval vyjadrenie žalobcu k odbornému spracovaniu ZP Žalovaného, takýto postup súdu prvej inštancie považuje za nesprávnu aplikáciu práva a vypořiadanie sa s dôkaznou situáciou v konaní. Mal za to, že pre vyvrátenie rozdielných záverov znaleckých posudkov bolo nevyhnutné aplikovať odborné/vedecké postupy, pre ktoré je rozhodujúca suma vedomostí, ktorou nedisponovali ani sporové strany a ani súd. Na uvedený účel je v procesných predpisoch upravené znalecké dokazovanie a inštitút kontrolného znaleckého dokazovania. Ďalej mal za to, že z predložených znaleckých posudkov laickým komparatívnym posúdením namietaného výpočtu základnej amortizácie nesporne vyplynula tá skutočnosť, že obaja znalci postupovali rovnakým postupom a pri výpočte použili rovnaké vstupné údaje a príslušné vzorce - ZP Žalobcu str. 8, ods. 2.2 Výpočet základnej amortizácie; ZP Žalovaného str. 4, ods. 2.2 Výpočet základnej amortizácie. Podľa žalovaného sa konajúci súd prvej inštancie s uvedenými pre konanie rozhodnými skutočnosťami opomenul vypořiadat'. Pre rozhodnutie o uplatnenom nároku bolo potrebné posudzovať také odborné otázky, ktoré si podľa jeho názoru nemôže vyriešiť súd prvej inštancie sám a pre ich zodpovedanie je nevyhnutné disponovať vedeckými poznatkami. Súd prvej inštancie sa podľa jeho názoru neodôvodnene priklonil k argumentácii jednej strany, kedy sa nezaoberal namietanými skutočnosťami zo strany žalobcu vo vzájomnej komparácii predložených znaleckých posudkov. Žalovaný si je vedomý existencie zásady voľného hodnotenia dôkazov, aj skutočnosti, že žiaden dôkaz nemá predpísanú dôkaznú silu, napriek tomu zastával stanovisko, že súd prvej inštancie však nie je oprávnený nahrádzať vlastnou úvahou odpovede týkajúce sa odbornej oblasti a tým odstraňovať rozdiely v znaleckých posudkoch. Takýto postup súdu prvej inštancie je podľa jeho názoru v rozpore s kontradiktórnosťou konania a zásadným zásahom súdu do rovnováhy strán sporu. Inými slovami, takéto konanie nie je pre objektívne posúdenie skutočného stavu veci prijateľné. Podčiarkol, že za tohto stavu a v takejto dôkaznej situácii súd prvej inštancie podľa jeho názoru nesprávne rozhodol v prospech žalobcu; v predmetnom konaní došlo k nesprávnostiam v procese zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností, vyhodnocovaní výsledkov vykonaného dokazovania a prijímania skutkových záverov. Zdôraznil, že v konaní nemôže byť zásada voľného hodnotenia dôkazov zamieňaná so svojvôľou súdneho orgánu vo vzťahu k odbornej otázke. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní neoprel svoje závery o vedecké skúmanie tejto problematiky, ale o svoju úvahu, ktorá nemôže byť aplikovaná pri odborných otázkach, ale len pri otázkach právnych. Zdôraznil, že má za to, že na preukázanie nároku a odstránenie rozporov je neprípustné vychádzať predovšetkým z nepodložených skutkových tvrdení žalobcu a voľnej úvahy súdu v odborných otázkach, v ktorých prevzal laické závery žalobcu. Súd prvej inštancie tak podľa neho pri rozhodovaní vo veci samej vychádzal z nedostatočných, neurčitých a nezrozumiteľných dôkazných prostriedkov, t. j. nekvalitných podkladov pre rozhodnutie. Dodal, že konajúci súd prvej inštancie nad rámec svojho poslania a procesných návrhov protistrany vyplnil medzeru v dokazovaní, kedy sám interpretoval znalecké posudky a oprel rozsudok o vedecké/odborné poznatky, ktoré absentovali v odborných dôkazných prostriedkoch prezentovaných v konaní. Závery súdu prvej inštancie sú preto podľa neho s poukazom na hodnotenie dôkazov vnútorne rozporné, protirečivé a argumentačne neudržateľné.

2.4 V bode V. odvolania mal za to, že konanie má i inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to odňatie súdu prvej inštancie konať mu pred súdom a nedostatočné a chybné odôvodnenie rozhodnutia. Po citácii ust. § 220 ods. 2 CSP uviedol, že odôvodnenie rozsudku je dôležitým

predpokladom jeho preskúmateľnosti, ktorej skutočnosti prikladá veľký význam v mnohých svojich rozhodnutiach Ústavný súd Slovenskej republiky (II. ÚS 410/06, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Podľa jeho názoru sa súd prvej inštancie v odôvodnení nevyporiadal s jeho argumentáciou a nad rámec svojej právomoci posudzoval také odborné otázky, ktoré si podľa jeho názoru nemôže vyriešiť súd prvej inštancie sám. Zastával názor, že prvoinštančný súd v rozpore so zákonom neuviedol aké skutočnosti považoval za preukázané, ktoré za preukázané nepovažoval, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Odôvodnenie je teda podľa jeho názoru nepreskúmateľné.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal, aby odvolací napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny. Zároveň žiadal, aby mu súd priznal trovy odvolacieho konania vo výške 100 %..

3.1 V I. časti vyjadrenia považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné. Z obsahu podaného odvolania nebolo podľa neho zrejmé, aké konkrétne skutočnosti žalovaný svojim podaním namieta. Poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie sa v bode 25 napadnutého rozsudku riadne vyjadril k porovnaniu oboch predložených znaleckých posudkov, pričom neskúmal ich vecnú správnosť. Samotný znalec, ktorý spracoval znalecký posudok č. 3/2020, priamo vo svojom znaleckom posudku uviedol, že pre výpočet použil koeficient amortizácie, ktorý platil do 31. 12. 2007. Nejde preto o laické konštrukcie žalobcu ktoré súd prvej inštancie bez kritiky prevzal, ale o samotné tvrdenie znalca. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že mal súd prvej inštancie pre vyvrátenie rozdielných záverov nechať vyhotoviť kontrolné znalecké dokazovanie, s týmto názorom sa žalobca nestotožnil. Mal za to, že súd prvej inštancie neposudzoval vecnú správnosť znaleckých posudkov, preto na ich posúdenie neboli potrebné odborné vedomosti. Nebol teda dôvod na vyhotovenie kontrolného znaleckého posudku, čo v konečnom dôsledku v rámci konania nenavrhol ani žalovaný. Pokiaľ mal žalovaný pochybnosti o hodnovernosti znaleckých posudkov, mal počas prebiehajúceho konania dostatok priestoru kontrolné znalecké dokazovanie navrhnúť. Vzhľadom na výšku sporu by však vypracúvanie v poradí už tretieho znaleckého posudku v prebiehajúcej veci bolo nehospodárne a nadbytočné. Žalobca sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, v zmysle ktorého považoval napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný. Žalobca zastáva názor, že sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými spornými otázkami a relevantnými skutočnosťami v rámci konania a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil. Napokon žalovaný v odvolaní ani neuviedol, na aké podstatné otázky mu súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku neposkytol dostatočné odôvodnenie. Mal za to, že súd prvej inštancie sa vyjadril aj k výpočtu koeficientu k_5 , ktorý považoval žalovaný počas celého konania za rozhodujúcu skutočnosť. Uviedol, že podľa žalovaného v podanom odpore voči platobnému rozkazu zo dňa 30. 10. 2019 a jeho ďalších podaní bol vyhotovený posudok č. X. znalcom I.-KX nesprávny z dôvodu nesprávne určeného koeficientu k_5 pri výpočte, nakoľko boli použité tri vzorky, avšak dve vzorky z toho mali automatickú prevodovku. Tie isté vzorky však napokon boli použité aj v znaleckom posudku č. 3/2020 predloženého zo strany žalovaného, a teda znalec len potvrdil správnosť výpočtov predchádzajúceho znaleckého posudku. Napokon nie je povinnosťou súdu, aby sa v rozsudku venoval každej aj banálnej skutočnosti vyplývajúcej z konania, avšak je povinnosťou súdu, aby sa vyrovnal s podstatnými a právne významnými skutočnosťami, čo súd prvej inštancie aj urobil.

4. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario, len v rozsahu odvolania žalovaného podľa § 379 CSP a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane

jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

8. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku je koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovaného v odvolaní.

9. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalovaného odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred okresným súdom a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom.

10. V podanom odvolaní žalovaný ako primárny odvolací dôvod namietal určenie všeobecnej hodnoty vozidla. Odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal s touto otázkou. Žalobca spolu so žalobným návrhom predložil Znalecký posudok č. X.XXX vypracovaný znalcom X. T. I. - J., ktorý určil všeobecnú hodnotu vozidla vo výške 2.242 Eur. V rámci priebehu konania žalovaný na svoju procesnú obranu predložil Znalecký posudok č. 3/2020 vypracovaný znalcom X.XXX D., ktorý určil všeobecnú hodnotu vozidla vo výške 1.816 Eur. Žalovaný namietal, že pre vyvrátenie rozdielných záverov znaleckých posudkov bolo nevyhnutné aplikovať odborné/vedecké postupy, pre ktoré je rozhodujúca suma vedomostí, ktorou nedisponovali ani sporové strany a ani súd, iba kontrolného znaleckého dokazovania. Vo vzťahu k tejto odvolacej argumentácii sa oboznámil odvolací súd so zisteným skutkovým stavom a dôvodmi rozhodnutia okresného súdu, ktoré boli uvedené v napadnutom rozsudku. Z napadnutého odôvodnenia rozsudku vyplýva: „Súd tieto dva znalecké posudky preskúmal z hľadiska dokazovania, pričom neskúmal vecnú správnosť odborných záverov znalca, avšak za rozhodujúce považoval rozdielny prístup k spracovaniu znaleckého posudku oboch znalcov, na ktoré upozornil žalobca a súd takejto námietke musel prisvedčiť. Znalec, ktorý spracoval znalecký posudok č. 3/2020 (ZP predložený žalovaným) priamo vo svojom znaleckom posudku uviedol, že použil metodiku výpočtu koeficientu amortizácie za skutočne najjazdené kilometre tak, ako to ustanovovala vyhláška č. 492/2004, ktorá bola platná do 31. 12. 2007, teda v čase zhotovenia tohto znaleckého posudku uvedená vyhláška nebola platná a preto nebolo správnym postupom znalca pokiaľ svoj znalecký posudok vyhotovil za právneho stavu, ktorý upravovala vyhláška č. 492/2004 Z.z., ktorá v čase spracovania tohto znaleckého posudku už platná nebola. Z uvedeného dôvodu potom súd závery tohto znaleckého posudku napriek tomu, že ich znalec vo svojom znaleckom posudku vysvetlil a vysvetlil dôvod, pre ktorý sa priklonil k metodike výpočtu na základe neplatnej vyhlášky, nemohol akceptovať v časti, ktorá sa týkala výpočtu všeobecnej hodnoty motorového vozidla žalobcu. Súd však prihliadol na konštatovanie znalca o tom, že pri výpočte koeficientu k_5 , kedy boli v znaleckom posudku žalobcu použité pre porovnanie tri vzorky motorového vozidla, avšak dve motorové vozidlá boli s automatickou prevodovkou, tak túto skutočnosť znalec (v ZP predloženom žalovaným) nepovažoval za relevantnú resp. za takú, ktorá by jednak zvyšovala alebo znižovala hodnotu motorového vozidla a pri spracovaní svojho znaleckého posudku vychádzal z totožných vzoriek motorových vozidiel tak, ako z nich vychádzal znalec v znaleckom posudku, ktorý predložil žalobca.“ (bod. 25 odvolaním napadnutého rozsudku). Odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný namietal v konaní voči ZP predloženého žalobcom ako dôkaz na VHV jeho nesprávnosť, len z dôvodu práve nesprávne určeného koeficientu k_5 pri výpočte, nakoľko boli použité tri vzorky, avšak dve vzorky z toho mali automatickú prevodovku. Tie isté vzorky však boli použité aj v znaleckom posudku č. 3/2020 predloženého zo strany žalovaného, a teda aj druhý znalec len potvrdil správnosť výpočtov predchádzajúceho znaleckého posudku v uvedenom smere.

10.1 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je teda zrejmé, že pri vypracovávaní znaleckých posudkov tak znalcom X. T. I. - J., ako aj znalcom Ing. T. D. boli rovnako použité 2 vzorky áut s automatickou prevodovkou. Pričom navyše samotný znalec X. T. D. (v ZP žalovaného) mal za to, že táto skutočnosť nie je relevantná resp. taká, ktorá by jednak zvyšovala alebo znižovala hodnotu motorového vozidla a pri spracovaní svojho znaleckého posudku vychádzal z totožných vzoriek motorových vozidiel tak, ako z

nich vychádzal znalec v znaleckom posudku, ktorý predložil žalobca (č. I. 124 spisu). Navyše znalec X.. T. D. (v ZP žalovaného) priamo vo svojom znaleckom posudku uviedol, že pre výpočet použil koeficient amortizácie, ktorý platil do 31. 12. 2007 (č. I. 122 spisu).

10.2 Okresný súd potom správne na základe vyhodnotenia vykonaného dokazovania zistil skutkový stav a konštatoval, že závery ZP žalovaného napriek tomu, že ich znalec vo svojom znaleckom posudku vysvetlil a vysvetlil dôvod, pre ktorý sa priklonil k metodike výpočtu na základe neplatnej vyhlášky, nemohol akceptovať v časti, ktorá sa týkala výpočtu všeobecnej hodnoty motorového vozidla žalobcu. Okresný súd ďalej správne za relevantné zobral tvrdenie znalca v ZP žalovaného o tom, že pri výpočte koeficientu k_5 , kedy boli v znaleckom posudku žalobcu použité pre porovnanie tri vzorky motorového vozidla, avšak dve motorové vozidlá boli s automatickou prevodovkou, tak túto skutočnosť ani znalec X.. T. D. (v ZP žalovaného) nepovažoval za relevantnú resp. za takú, ktorá by jednak zvyšovala alebo znižovala hodnotu motorového vozidla. Z uvedených dôvodov potom súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu, kedy vychádzal, že všeobecná hodnota motorového vozidla žalobcu je vo výške 2.242 Eur. Odvolací súd sa s týmto záverom ako s vecne správnym stotožnil, žalobca uniesol dôkazné bremeno.

10.3 V rovine tohto svojho záveru krajský súd poukazuje na skutočnosti vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6M Cdo 1/2010 z 28. februára 2011, s ktorými sa stotožnil a v zmysle ktorých: „Hodnotenie dôkazov totiž môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli účastníkmi tvrdené a ktoré boli predmetom dokazovania musí sudca už od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú vôbec pre spor rozhodné. Z týchto rozhodných skutočností potom môže vylúčiť tie, o ktorých medzi účastníkmi nebol spor. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je teda úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t. j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav“. Napriek odvolacím námietkam žalovaného, s dôrazom na závery okresného súdu, mal odvolací súd za to, že odvolanie žalovaného v tejto rovine nebolo možné vyhodnotiť po vykonaní odvolacieho prieskumu ako dôvodné.

10.4 Ak namietal žalovaný v rámci podaného odvolania postup okresného súdu, ktorý disponoval dvomi samostatnými znaleckými posudkami a priklonil sa k jednému z nich bez toho, aby dal vypracovať kontrolný znalecký posudok, tak odvolací súd opäť na tomto mieste poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, v ktorom okresný súd dostatočným spôsobom ozrejmil svoj postup a dôvody na určenie všeobecnej hodnoty poškodeného motorového vozidla žalobcu ku dňu vzniku poisťnej udalosti, odvolací súd pritom opätovne poukazuje na bod 25. napadnutého rozsudku okresného súdu. Pokiaľ žalovaný konštatoval, že vykonané dôkazy okresný súd vyhodnotil nesprávne a boli vyhodnotené nesprávne v prospech žalobcu, odvolací súd uvádza, že pri voľnom hodnotení dôkazov, ak dôkazy neboli posudzované v zmysle predstáv žalovaného, ale v kontexte celého skutkového stavu, ktorý z jednotlivých dôkazov v priebehu konania pred okresným súdom vyplynul, tak uvedenému hodnoteniu dôkazov súdom prvej inštancie nemožno nič vytknúť. V tejto súvislosti hodnotenia dôkazov krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. 09. 2011 sp. zn. 3Cdo204/2009 (str. 7 - 8). Odvolací súd dodáva, že žalovaný navyše v prvoinštančnom konaní kontrolné znalecké dokazovanie ani nenavrhol.

11. Odvolací súd uvádza, že s námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí následne potom i otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. K námietke odvolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť, vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci môže spočívať v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu alebo síce aplikoval správnu právnu normu,

ale ju nesprávne interpretoval a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Takú vadu napadnutého rozhodnutia v posudzovanej veci odvolací súd nezistil a konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. Ak tvrdil žalovaný, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci, tak odvolací súd po vykonaní odvolacieho prieskumu konštatuje, že ani táto námietka žalovaného nemohla byť vyhodnotená ako relevantná, vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu okresného súdu. Žalovaný v odvolaní tiež namietal, že napadnutý rozsudok má teda inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to odňatie súdu prvej inštancie konať pred súdom a nedostatočné a chybné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktorú argumentáciu spojil s citáciou ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku a s poukazom na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 171/2005.

12. Krajský súd vo všeobecnosti považuje za potrebné poukázať na to, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodoval v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca, ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *degenatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti). K zásahu do práva na spravodlivý súdny proces dochádza vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožní strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vyžaduje sa, aby miera porušenia procesných práv niektorej zo strán sporu nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/69/2017). K danej situácii vzhľadom k priebehu a postupu konania pred súdom prvej inštancie, vo vzťahu k právu žalovaného na spravodlivý súdny proces nedošlo k jeho porušeniu, preto ani v tomto smere nebol relevantný odvolací dôvod žalovaného.

13. Odvolací súd poukazuje na to, že „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS345/2012-30 zo dňa 26. 11. 2012).

14. Odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok okresného súdu v rovine odôvodnenia je koherentný so zákonnou úpravou, je z neho zrejmé, že okresný súd poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky sporu, a preto nebol priestor pre krajský súd na iný záver, ktorý bol samozrejme limitovaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného, než aby napadnutý rozsudok okresného súdu v odvolacom konaní ako vecne správne rozhodnutie napriek odvolacím námietkam potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. Ako vecne správny potvrdil odvolací súd aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvoinštančného konania.

15. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, ktorý podal odvolanie.

16. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.